

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 420: Nếu Có Thể Tự Thấy Bốn Tánh, Đó Chính Là Thấy Được Như Lai

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 036)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu có thể tự thấy bốn tánh, đó chính là thấy được Như Lai.】

Như Lai chính là Tự tánh.

Phật ở trong bộ kinh này, đặc biệt đem định nghĩa của hai chữ “Như Lai” nói ra cho chúng ta biết: “*Như Lai giả, chư pháp như nghĩa*” (Như Lai có nghĩa là các pháp đều như). Bốn chữ này giải thích quá tuyệt diệu, quá hoàn mỹ.

“Chư pháp” (các pháp) là tất cả pháp, gồm cả hữu tình và vô tình. Ngày nay chúng ta gọi là động vật, thực vật, khoáng vật, cho đến cả hư không, mọi hiện tượng của tự nhiên, đây đều là pháp, là tất cả pháp.

“Như nghĩa”, “Như” là gì? “Như” chính là Tự tánh; tướng như tánh ấy, tánh như tướng ấy, đây gọi là “như nghĩa”. Tánh và tướng là một, tướng và tánh là một. Cổ nhân khi giải thích câu này, sợ người ta nghe không hiểu nên đã dùng một ví dụ khác, ví dụ về vàng: “*Dĩ kim tác khí, khí khí giai kim*” (Lấy vàng làm đồ vật, mọi đồ vật đều là vàng).

Chúng ta dùng vàng ròng để làm ra vô số món đồ trang sức, kiểu dáng làm ra hoàn toàn không giống nhau, có ngàn muôn loại, nhưng nhìn lại thì thể của chúng đều là vàng, bản chất đều như nhau; vàng chính là đồ vật, đồ vật chính là vàng.

Chữ “Như” có ý nghĩa là “chính là”; hóa ra tướng chính là tánh, tánh chính là tướng, tánh tướng bất nhị (không hai), đây gọi là “chư pháp như nghĩa”.

Nói cho cùng, Thế Tôn suốt bốn mươi chín năm vì chúng ta nói tất cả các kinh, giảng tất cả các pháp môn, rốt cuộc là nói điều gì? Chính là giảng về “như nghĩa”. Cho nên kinh vừa mở đầu là “*Như thị ngã văn*” (Tôi nghe như vậy).

Quý vị hãy nghĩ xem cái ý vị của chữ “*Như thị*”; “*Như thị*” chính là “chư pháp như nghĩa”.

Phật giảng cho chúng ta điều gì? Ngài không giảng điều gì khác, mà chính là giảng cho chúng ta rõ tướng chính là tánh, tánh chính là tướng, tánh tướng bất nhị, tánh tướng nhất như. Ngàn kinh muôn luận cũng chỉ nói về một sự việc này mà thôi. Ngoại trừ sự việc này ra, quý vị cứ quan sát thật kỹ sẽ thấy Thích Ca Mâu Ni Phật quả thực không hề nói đến sự việc thứ hai.

Kinh Phật nói về điều gì? Ngay từ hai chữ mở đầu đã nói rõ ràng rồi. Đoạn kinh văn về sau bất luận nói bao nhiêu đi nữa, thì đều là phần giải thích cho hai chữ “*Như thị*” này.

Tại sao kinh diễn lại nhiều đến thế? Thực ra chẳng nhiều chút nào! Những gì Phật nói chẳng qua chỉ là một giọt nước trong biển cả mà thôi. Nếu muốn nói cho tường tận thì vĩnh viễn nói không xong, vĩnh viễn nói không hết; chỉ hai chữ “*Như thị*” này thôi mà vĩnh viễn nói không hết, tất cả chư Phật mười phương đều đến nói cũng nói không hết.

Tại vì sao nói không hết? Tự tánh là vô tận, các tướng do Tự tánh hiện ra là vô tận, tác dụng mà Tự tánh khởi lên là vô tận, làm sao có thể nói cho hết được?

Cho nên Phật pháp nếu nói một cách đơn giản, thì quá dễ dàng, chỉ là “*Như thị*” mà thôi, là nói xong rồi, hoàn toàn nói xong rồi. Còn nếu nói chi tiết, thì bốn mươi chín năm thuyết pháp cũng chỉ là nói được một giọt nước trong biển cả mà thôi.

Do đó, kiến tánh tức là thấy được Như Lai, thấy được Như Lai chính là kiến tánh.